

PRIMERA PART

CORREM CAP A LA PILOTA, espatlla amb espatlla, les motxilles de l'escola rebotant d'un costat a l'altre. Jo em poso al davant, però el David m'agafa la motxilla i m'estira enrere, com un genet que atura un cavall.

—Ei! —crido—. Això és falta!

—Aquí no n'hi ha, de faltes.

—¿Com que no?

—No hi ha àrbitre!

El David arriba a la pilota primer i la protegeix amb el cos.

—Observa això —em diu, i, amb un moviment brusc dels talons, salta sense moure's del lloc on és i intenta passar-se la pilota per sobre el cap. Se li descontrola i rodola fins a la cuneta. El David es creu que juga molt bé a futbol, tot i que és tan poc coordinat que només sap on té els peus quan se'ls mira.

Jo em poso la pilota entre els turmells i, amb una flexió ràpida de cames, salto i giro sobre els talons. L'esfera de cuir queda perfectament suspesa en l'aire, com si esperés el meu peu, i executo el que només es pot descriure com una volea increïble, engaltada en el punt just. La pilota surt disparada, més ràpid i més lluny del que m'hauria pogut esperar mai.

La vida, com probablement sabeu, està plena d'alts i baixos. La perfecció sempre té un peu.

En el precís instant que la meva vamba impacta en la pilota, el carrer desert on juguem deixa d'estar desert. Un cotxe patrulla tomba la cantonada, però la meva pilota ja vola i no puc fer res perquè torni.

El conductor no deu estar gaire atent, perquè no trepitja el fre fins que la pilota pica contra el parabrisa. El David arrenca a córrer. Jo esprinto cap a la bola i hi arribo quan el policia baixa del cotxe.

—¿Has sigut tu? —crida.

—No —dic mentre recullo la pilota.

—¿Et penses que sóc estúpid?

Una mica més i li dic que sí. Si ho hagués fet, em sembla que hauria estat la cosa més graciosa que he dit mai, bàsicament perquè és probable que el paio sigui una mica estúpid. Imagineu-vos passar-se el dia donant voltes i més voltes amb un cotxe, patrullant per uns carrers on no passa mai res. Per molt intel·ligent que siguis d'entrada, acabes amb el cervell fet puré. El poli porta una pistola, però no es pot disparar a algú només perquè t'ha dit estúpid.

No dic ni piu i corro amb la pilota fins on m'espera el David, mig amagat darrere un cotxe aparcats. Li explico el que he estat a punt de dir i ho troba tan graciós que em dóna un cop de puny al braç, cosa que és bastant empenyadora, o sigui que m'hi torno, i llavors ell em clava una empenta i jo l'agafo per la cintura i comencem a barallar-nos.

Quan el cotxe patrulla passa pel nostre costat, tinc el David assegut damunt del cap i veig que el conductor ens mira fent petar la llengua, com si ens considerés idiotes, però jo sé que l'idiota és ell.

Després d'això tornem a fer filigranes amb la pilota, fins que el David intenta copiar la meva volea i la bola

s'enlaira per sobre la parada de l'autobús que hi ha a l'altra banda del carrer i supera la tanca que envolta una obra. No és una d'aquelles obres normals dels afores del poble, sinó una de molt rara que hi ha al davant de l'ambulatori: no hi construeixen mai res i no es veu mai ningú que hi entri o en surti.

—No m'ho puc creure —diu el David. Sabia que diria això.

—Era una pilota nova!

—Se m'ha descontrolat —diu. Això també sabia que ho diria.

El David intenta no mirar-me i veig que té la intenció de marxar, o sigui que me li poso al davant per barrar-li el pas.

—Hauràs de saltar la tanca i anar-la a buscar —li dic.

Ens mirem la tanca. Més aviat és com un mur: fa més del doble de la meva alçada i és de fusta massissa, sense ni un sol forat per veure què hi ha a dins. Originàriament era blava, però amb el pas dels anys s'ha descolorit i ara ja té un un to grisós, d'aigua de rentar plats, i la pintura s'ha escrostonat i s'hi han format tot de bombolles ovalades. Aquesta obra és l'únic lloc d'Amarias que no és nou de trinca. La resta del poble és com si l'acabessin de desembolicar.

A la tanca hi ha una porta prou ampla perquè hi passi un camió, però està tancada amb un cademat gruixut i rovellat, fosc com la xocolata. Mentre penso en la meua pilota, perduda a l'altra banda de la tanca, per primera vegada se m'ocorre que és ben estrany que d'aquest lloc tothom en digui obra quan no hi ha mai ningú que hi faci obres de cap mena.

—Has de saltar la tanca i anar-la a buscar —repeteixo.

—No podem entrar-hi —diu el David en to sec.

—No he dit nosaltres, he dit tu.

—No hi ha cap porta.

—Hauràs de saltar la tanca. És una pilota nova que em van regalar.

—Jo no entro aquí ni boig.

—¿Me'n compraràs una de nova, doncs?

—No ho sé. Ara me n'haig d'anar.

—M'has de comprar una pilota o entrar aquí dins i tornar-me aquesta.

El David em fa una mirada dura i reticent. Li veig a la cara que dóna la pilota per perduda i que ara l'única cosa que vol és aconseguir que deixi d'emprenyar-lo.

—Faig tard —diu—. Avui ens ve a veure el meu oncle.

—M'has d'ajudar a recuperar la pilota.

—Faig tard. Només és una pilota.

—És l'única que tinc.

—No és veritat.

—L'única de cuir.

—No siguis nen petit.

—No sóc cap nen petit.

—Nen petit.

—Ets tu, el que sembla un nen petit.

—Nen petit.

—Si continues dient «nen petit nen petit nen petit» tota l'estona, el que sembla un nen petit ets tu, no jo —li dic. El sol fet de tenir una conversa així m'avergonyeix, però amb el David de vegades no hi ha més remei. T'obliga a rebaixar-te fins al seu nivell.

—Llavors, ¿per què no pares de gemegar per la pilota?

—Perquè vull que me la tornis.

—*Perquè vull que me la tornis* —diu, amb veu de nen petit.

No sóc la mena de paio que pega a la gent, però si ho fos, aquest seria un bon moment per fer-ho. Un mastegot als morros.

El David porta la motxilla penjant d'una espatlla. Si l'hi prenc i l'hi tiro per sobre la tanca, haurà d'enfilar-s'hi per anar-la a buscar. Em llanço sobre seu, però el David és massa ràpid. No és que sigui gaire ràpid, sinó que jo sóc massa lent. M'ha vist les intencions i al cap d'un segon fuig corrent mentre deixa anar un riure fals.

El David és el millor amic que tinc a Amarias, però és molt pesat. Amarias és un lloc estrany. Si visqués en un lloc normal, no crec que el David fos amic meu de cap manera.

—Em deus una pilota! —crido darrere seu.

—*Em deus una pilota!* —repeteix, i deixa de córrer i es posa a caminar, conscient que ja no l'atraparé.

Observo com marxa. Fins i tot la manera que té de caminar és irritant: carrega tot el pes ara sobre una cama ara sobre l'altra, com si anés amb unes sabates de plom. Ell creu que de gran serà pilot de combat; jo crec que és massa barroer per dominar cap aparell més complicat que una manxa de bicicleta.

El més frustrant de tot és que sé que d'aquí un o dos dies hauré d'oblidar-me d'això de la pilota i fer les paus amb ell. Abans tenia molta gent per triar, però aquí només hi ha el David. Als altres nois d'Amaria no els caic bé i a mi no em cauen bé ells. Creuen que sóc un friqui i jo crec que els friquis són ells. En aquest poble ser un friqui és normal i ser un tio normal és ser un friqui.

Aixeco els ulls cap a la tanca. És impossible d'escalar. La recorro embrutant-me les puntes dels dits contra la fusta aspra i rebento un parell de bombolles de pintura amb el polze, fins que arribo a una cantonada i em fico

en un carreró. Em paro per observar les rodones de brutícia perfectes que m'han quedat a l'extrem de cada dit, després els torno a posar sobre la fusta i enfilo el passatge estret i ombrejat, on l'aire és fresc. De seguida, em trobo un contenidor d'escombraries metàl·lic. Encara que estiri el braç per sobre el cap, és més alt que jo, però si aconseguixo pujar damunt la tapa, em podria servir d'esglaó per enfilar-me a la tanca. Si vull recuperar la pilota, aquesta és l'única manera.

Em trec la motxilla, l'amago a l'espai que hi ha entre el contenidor i la tanca i faig uns quants passos enrere. Agafo una mica d'embranchada i amb un bon salt en tinc prou per agafar-me a la frontissa. Amb un balanceig i una puntada de peu, penjo una cama sobre la tapa i, després de reptar una mica i de refregar el cos contra el contenidor més del que hauria volgut, sóc dalt. Una maniobra complicada, executada a la perfecció. Això d'escalar no és pròpiament un esport, però si ho fos, seria l'esport en què destacaria més. No puc explicar per què, però sempre que veig una cosa alta, m'agafen ganes de pujar-hi.

Hi ha un home que puja gratacels. Arriba i comença a pujar, i quan s'hi ha posat ja no hi ha qui el pari. Un cop dalt, sempre el detenen, però a ell li importa un rave. Estic segur que fins i tot els policies que el detenen voldrien ser amics seus, encara que no ho diguin. De vegades, quan m'avorreixo, miro les coses i penso quins serien els millors punts per agafar-s'hi amb les mans i posar-hi els peus. Els millors escaladors poden aixecar tot el seu cos amb un sol dit.

Miro al meu voltant des del capdamunt del contenidor. No hi ha res per veure —només el carreró—, però el simple fet de mirar el món des d'un punt que és el doble d'alt que jo m'agrada. De sota els peus, em puja

una bafarada acre de peix. La tapa s'enfonsa sota el meu pes, es bomba cap endins a cada pas que faig. Si es trenqués, m'imagino la pinta que faria. Ho he vist mil vegades als dibuixos animats. La cara furiosa, empastifada d'un engrut vermell i marró, un ou ferrat en una espatlla, una espina de peix a l'altra i uns quants espaguetis al cap. Sempre hi surten, els espaguetis. Si hi afegeixes la pudor i t'imagines que et passa de veritat, la cosa deixa de tenir gràcia.

Des de la tapa del contenidor no puc mirar per sobre la tanca, però ara veig que el solar arriba just fins al Mur. Si aquest lloc té un objectiu secret, aquesta posició ha de ser clau. M'impulso fins a la superfície estel·losa de sobre la tanca i, amb una cama penjant a cada costat, contemplo el solar per primera vegada. Hi ha una casa. Només una casa i un jardí, però no havia vist res semblant en tota la meua vida.

El lloc està completament enderrocat. Esclafat. Arrasat. Encara s'hi veu una paret intacta, a un angle de quaranta-cinc graus, i la resta ha quedat destrossat i esmicolat a sota, convertit en poca cosa més que una pila de runa. Sobresortint entre aquest munt de pedres i argamassa, veig un tocador partit per la meitat, de color rosa pàl·lid; blocs de fulls oberts i rebregats, encara units, però que han deixat de ser llibres; un telèfon sense auricular, amb un cable que serpenteja enllà com si encara esperés una trucada; un cotxet de nen de juguina; mig vestit groc que penja d'un marc de finestra ensorrat; un lector de DVD doblegat per la meitat, i una tassa de vàter amb una tapa brodada.

Dues veus se m'encenen dins del cap. Una està emocionada i em diu que aquest és el millor lloc per viure-hi aventures, la millor plataforma per escalar, el millor ama-

gatall secret que he vist mai. Aquesta veu vol que salti directament i explori les ruïnes. L'altra em frena. És una veu més silenciosa —ni tan sols sembla que s'expressi en paraules—, però té més força i m'obliga a quedar-me immòbil al capdamunt de la tanca. És una sensació que no acabo d'entendre, que té a veure amb els objectes que surten entre la runa de la casa enderrocada, amb la rapidesa evident amb què aquest lloc ha deixat de ser la casa d'algú i s'ha convertit en una pila de deixalles. Una gelor esgarrifosa sembla elevar-se entre la runa. És com si un regust de violència hagués quedat flotant en l'aire, com una pudor.

Totes les cases d'Amarias són iguals. Cada dos per tres, veus com en construeixen de noves: primer el formigó, amb les barres metàl·liques que hi broten com un tallat de cabells punxeguts, després la teulada vermella i les finestres i finalment el revestiment de pedra, afegit en un tancar i obrir d'ulls, com si fos una mà de pintura. Aquesta casa és diferent. No hi ha formigó. Només fragments de pedra sòlida.

Vull saltar dins l'obra, voltar-hi i escalar-la, i al mateix temps em sento empès a fugir i oblidar el que he vist. Intueixo que només pel fet de mirar per sobre la tanca, només pel fet de saber què hi ha dins d'aquesta anomenada obra, tindrè problemes.

Agafant-me fort a la tanca, observo el solar amb més atenció. Tot i que el jardí està infestat de males herbes, o ha desaparegut sota la runa, des d'aquí dalt distingeixo el dibuix d'uns caminets i uns parterres. Un roser enorme ha cobert de flors granats una paret esfondrada. En un racó hi ha sis arbres fruiters amb aspecte vell, plantats en un cercle perfecte i que formen el que devia ser un bosquet ombrívol. Els arbres estan morts; encara tenen algu-

nes fulles seques arrapades a les branques i envolten un balancí metàl·lic que sembla que hagi de funcionar, com si fos l'única cosa que ha quedat intacta de la massacre general. Més enllà dels arbres fruiters, el terreny és pla i desert, solcat per les roderes perfectes d'un bulldòzer que arriben fins al Mur.

De sobte, em noto la boca seca i pastosa. Em sento com si, involuntàriament, hagués vist despullada una amiga de la meva mare. Gairebé m'avergonyeixo d'estar assegut aquí, observant aquesta casa feta miques que és just el contrari de tot el que representa el meu poble. Però no puc deixar de mirar.

Sé que rondar per aquestes ruïnes no està bé, igual que no estaria bé jugar a futbol en un cementiri, però sóc incapaç de girar cua i marxar. Necessito saber més coses. Necessito tocar i sentir aquest lloc, passejar-hi, buscar pistes que m'indiquin què va passar. I encara vull la meva pilota.

Miro cap avall, entre els genolls. Per la part de dins, la tanca està feta de llistons i és més fàcil d'escalar que la superfície llisa de l'exterior. Puc baixar i sortir d'aquí tan de pressa com vulgui. No cal que ningú sàpiga el que he fet, excepte potser el David. Probablement ell no em creurà, però decideixo que la meva missió podria ser trobar una cosa que demostrï que realment he saltat dins del solar i l'he explorat. No serà difícil triar-ne una. Fins i tot des d'aquí dalt, veig que els objectes que hi ha escampats fora de la casa no pertanyien a gent com nosaltres. Aquesta casa era d'una gent de l'altra banda. El misteri no és què els va passar, sinó, primer, saber com és que eren a la banda del Mur que no els tocava i, segon, per què ningú ha retirat la runa del solar ni hi ha construït res.

Baixo pels llistons i em giro per veure la casa enderrocada. Dins del solar, darrere la tanca, hi ha un silenci

inquietant. En un tres i no res, podria pujar la paret tombada, si volgués, però aquí dins, aïllat del món exterior, la sensació de ser en un cementiri encara és més forta.

Camino a tocar de la tanca, arrossegant els peus, i vaig cap a la part del darrere de l'obra, empès per una estranya necessitat de seure al balancí, veure si encara funciona, sentir quin soroll fa. De sobte, veig dues portes antiquades que donen a un porxo amb un marc de fusta blanc i tot de petits quarterons envidrats, tenyits de blau a cada cantonada. La porta que tinc més a prop està destrossada; l'altra encara està dempeus, una entrada al no-res des del no-res.

Trobo un caminet de rajoles vermelles que traça un arc suau fins al balancí. El balancí està tot rovellat, com un vaixell enfonsat. L'empenyo suaument, esperant que grinyoli, però en lloc d'això sento un cop provinent del fons del jardí que em fa fer un bot enrere.

Detecto un moviment fugaç al costat de la casa i després veig un nuvolet de pols que s'aixeca de terra. Quan la pols es dissipa, deixa al descobert una placa de metall quadrada.

M'ajupo i em quedo immòbil darrere el balancí, preparat per córrer i amagar-me si apareix algú.

No es mou res. Passen els minuts i tot continua quiet i silenciós. Si quan he arribat aquí hi havia algú, ara ja no hi és. Localitzo la pilota, encallada entre dos petits munts de pedres, sobre un parrac de tela vermella que sembla la resta d'una funda de coixí.

Espero una mica més, fins que no tinc cap dubte queestic sol, i després vaig a buscar la pilota i a poc a poc m'acosto a la placa metàl·lica. Té una superfície acanallada i greixosa. Quan m'ajupo i la toco, retiro la mà de seguida. El metall està calent i espurneja sota la llum intensa del sol.

Al meu voltant hi ha petjades que van i vénen fins allà on sec a la gatzoneta. Prop del camí que dibuixen aquestes petjades, veig una cosa estranya, una cosa que no està empolegada ni trencada, i que tampoc és vella. És petita, però nova, i encara funciona. Emet una lluïssor tènue per un extrem, amb prou feines visible a la llum del dia. És una llanterna. Una llanterna que funciona i que encara està encesa.

La recullo. L'apago i l'encenc. No deu fer gaire temps que és aquí: les piles encara no s'han gastat. Em giro i torno a observar la placa metàl·lica. El cop que he sentit, les petjades, la llanterna: aquestes tres coses estan relacionades. Sota aquesta placa hi ha d'haver alguna cosa.

Ressegueixo amb els ulls el terreny desolat que m'envolta per comprovar si encara estic sol. Per un moment, em pregunto si no hauria d'anar a buscar ajuda. Explicar-ho a un adult, potser. Però ¿què li diria?, i ¿per què dimonis m'hauria de creure?, ¿per què li hauria d'interessar? He trobat una llanterna que funciona. Una cosa s'ha mogut i he sentit un soroll fort. Ben mirat, ¿quines probabilitats hi havia que ni tan sols arribés a la part interessant de la història abans que em renyessin i em castiguessin per haver-me enfilat a la tanca i haver entrat a l'obra? D'altra banda, encara que em creguessin i els hagués revelat una cosa important, ¿em deixarien veure-la? ¿Em dirien mai la veritat sobre el que es descobrís? Probablement, no.

Si vull saber què hi ha aquí sota, ho haig de descobrir tot sol, i ho haig de fer ara mateix.

Doblego els genolls, empenyo la placa metàl·lica i entreveig un forat fosc. Torno a empènyer-la i el cantell calent i esmolat de la placa se'm clava a la pell, però amb una mica més de força s'acaba d'obrir. Deixo anar la pla-

ca i de seguida m'adono que aquest forat no és un forat normal. Hi ha una corda lligada a un clau clavat just sota la superfície. La corda té uns nusos situats a intervals regulars; cada espai té la llargada del meu avantbraç. Arribo a veure quatre nusos i després res: un buit negre. El forat és de la mida d'una boca del clavegueram, però té una forma tan irregular que sembla excavat sense l'ajuda de cap màquina. Això és l'entrada a alguna cosa.

M'agenollo a la vora del forat i hi enfoco la llanterna, estirant el braç tant com puc. Amb aquest feix de llum prim i dèbil, ressegueixo la corda fins allà on s'acaba: un manyoc blanc que reposa sobre una superfície fosca que sembla terra, però fa de mal dir.

No puc mirar una cosa alta sense tenir la necessitat d'enfilar-m'hi. Ara em quedo mirant aquest forat —un forat com no n'he vist mai cap— i sento la mateixa veu insistent que em diu que haig de baixar-hi, haig de donar-hi un cop d'ull, descobrir per a què serveix i on porta.

Intueixo què podria ser, i sé fins a quin punt és perillós ficar-se en una cosa així, però d'altra banda tenir al davant un misteri com aquest, al mig del meu poble avorridíssim on no hi ha res a fer ni cap lloc on anar, és com trobar un tresor enterrat. No puc deixar-lo aquí i marxar.

Potser hauria de calcular els riscos, recordar-me a mi mateix tot allò de què m'han alertat, analitzar què hi tinc a perdre. Sé que això és el que el David faria si estigués aquí amb mi, però jo no sóc aquesta mena de persona, i tampoc ho vull ser. Els misteris s'han de resoldre, les parets s'han d'escalar, els amagatalls secrets s'han d'explorar. Les coses són així.

Em guardo la llanterna a la butxaca i m'esmunyo pel forat. Em falta una mica per arribar al primer nus amb els

peus, de manera que m'arrapo a la corda amb els genolls i baixo a poc a poc, amb una mà sobre l'altra, fins que quedo dret sobre un nus. Després d'això és fàcil anar baixant, nus a nus, fins al fons. Quan començo a passar-m'ho bé amb la baixada, arribo al final i em trobo desitjant que tant de bo el forat fos més fondo.

A baix, la terra és més fosca i més flonja que a la superfície i quan la palpo la noto freda. Sento olor d'humiditat, com la d'una bossa amb roba d'esport oblidada durant uns dies després de fer-la servir per jugar un partit de futbol. Encenc la llanterna i immediatament veig que la meva sospita era correcta. El forat és més que un forat. És un túnel, apuntalat amb uns suports de fusta aspra i uns llistons prims que semblen trets d'unes caixes d'embalar. Bàsicament, però, és un passadís de terra estret, aparentment inacabable, que s'endinsa en la foscor, en direcció al Mur.

Ara puc fer dues coses: tornar cap amunt, agafar la pilota de futbol i anar-me'n cap a casa o bé endinsar-me en el túnel. Sé què hauria de fer. Sé què faria qualsevol altre noi d'Amarias. Però, per mi, aquestes són les dues millors raons que hi pugui haver per fer just el contrari.